

ZDISLAVA

měsíčník litoměřické diecéze

Ročník IX

číslo 4

Květen 2004

Poutní sezóna v Jablonném začala

Poutní sezóna v Jablonném začíná pravidelně v květnu a končí v říjnu. Hlavní pouť k svátku svaté Zdislavy, kdy jsou po celý den v bazilice slouženy mše, bývá čtvrtou květnovou sobotou, a v ten den se každoročně zaplní nejen bazilika, ale i celé Jablonné poutníky. Ostatní poutě již mívají návštěvnost mnohem menší, zato mají svoji osobitost a jsou neprávem opomíjené.

Na mši svatou na letošní zahájení poutní sezóny 1. května nedorazilo mnoho poutníků. Před bazilikou stálo pouze několik osobních aut a chrámová loď také nebyla zaplněna, volných míst v lavicích bylo hodně. Slavnostní mši celebroid královéhradecký biskup Dominik Duka. Ale když jsme po skončení mše vyšli před baziliku, čekal na nás slavnostní průvod v dobových krojích s doprovodem dobových hudebníků – pištců. V historických krojích kráčely místní děti, pištcí byli z místní Základní umělecké školy. A doprovázeli je jejich rodiče a řada dalších dětí. V průvodu bylo i vedení radnice v čele se starostkou a všichni směřovali ke Zdislavíně studánce. Zde biskup D. Duka požehnal pramen a průvod pokračoval k zámku Lemberk a jeho Bredovskému zámečku. V zahradě

zámečku se konala zahradní slavnost s dobovým jarmarkem, ukázkami historických řemesel, k vidění bylo krmení a létání dravých ptáků. Vystupovalo komorní duo s renesanční hudbou, pro děti Sáša Váša, mezi tím volná zábava a disko pro děti. Nechybělo občerstvení a všichni se pěkně bavili. Dopravu mezi Jablonným a Lemberkem zajišťoval lokovláček zapůjčený ze sousedního Oybinu v Německu.

Proč tak detailní popis doprovodného programu? Jsou rodiče s dětmi, kteří přemýšlejí, kam s dětmi zajet na pouť, a zde se jim nabízejí mimo vlastního duchovního programu i další zážitky pro děti. Podobně bohatý program bývá v Jablonném na zahájení poutní sezóny každoročně a je výsledkem spolupráce farnosti s radnicí. Jenom ten vláček byl letos novinkou a jezdil v rámci vstupu do Evropské unie. Odpoledne změnil trasu na hranici u Petrovic, kde se konalo setkání občanů Lückendorfu a Jablonného. *Text a foto jsr*

Bez úcty není láska

P. Bernard Drahoslav Říský OFM byl pravděpodobně první farář, který pracoval externě v manželském a rodinném poradenství. „Základem každého vztahu je úcta, bez úcty není láska“, říkával v poradně na Mělníku. I přesto, že byl P. Bernard osm let zavřen v komunistických žalářích, nezatrpkal a i na tuto dobu vzpomínal se sobě příznačným humorem.

Své životní zkušenosti nám předával i na kursech Manželských setkáních, kde sloužil každé léto jako zpovědník a znalec partnerských vztahů.

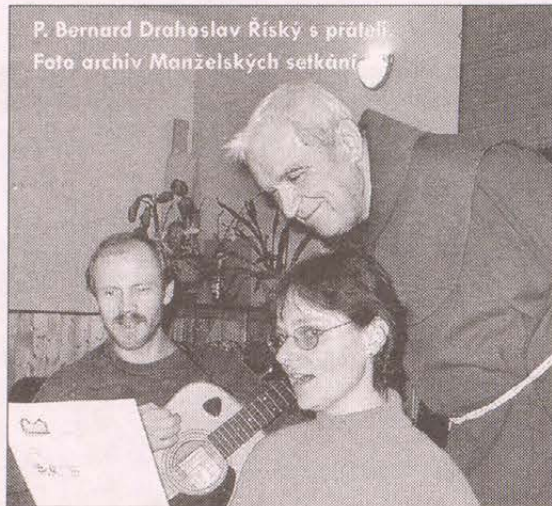
Vztah v krizi

Když za ním chodili manželé s prosbou o radu, jak řešit například svou manželskou krizi, měl pro ně vždy překvapivé odpovědi, jako například: „Križe jsou sice pro nás osobně nepřijemné, ale pro život je to dobrá věc, neboť nám ukážou, o co nám skutečně jde... Když si tento pohled na krizi uchováme, tak dosáhneme odstupu od všech těch zraňujících maličkostí. Člověka nejvíce rozčilují prkotiny. Domácí války a hádky se nikdy netýkají nějakých světoborných věcí. Križe přicházejí také proto, aby nás naučily odpovědnost, nejen za sebe a za svého partnera, ale i za naše děti. Čím jsou starší, tím jsou s nimi větší starosti a je potřeba jim dávat stále víc prostoru, aby přebíraly zodpovědnost za svůj život.“

Jindy, když za ním přišla vyděšená maminka ke zpovědi se slovy: „Bernarde já si jdu s tebou povídat a ta moje dcera tam tak pláče“, Bernard jí s úsměvem odpověděl: „Pláče. To je dobře. Ona se totiž od tebe osvobozuje... Ty se věnuj nyní Pánu, vždyť on vám ji svěřil jen do krátkodobé péče. Tatínek to zajisté s dcerkou taky zvládne.“

Co dokáže zralý muž

P. Bernard měl osobitý smysl pro humor a dokázal si jako zralý muž dělat legraci především sám ze sebe. Jeho humor byl kořením života jeho přátel.

P. Bernard Drahoslav Říský s přáteli.
Foto archiv Manželských setkání

Jednou z jeho moudrých i humorných poznámek je i prosté konstatování: „Pitomost je krásnej Boží dar, protože snižuje zodpovědnost.“

Na Velikonoční pondělí o 6. hodině ranní se setkal P. Bernard se vzkříšeným Pánem. Naše sluníčko Bernard nás sice opustilo na tomto světě, ale zato máme nového přímluvce před Boží tváří. Děkujeme ti, Pane, že jsi nám dal takového přítele, který byl vždy ochoten pomoci, poradit nám poutníkům manželstvím a stal se naším sluníčkem v našich starostech i radostech.

Tohle dobře poslouchajte!

Část poslední vůle P. Bernarda Drahoslava Říského: „Loučím se se všemi s poslední prosbou: Mějte se rádi, neubližujte si navzájem – jeden druhého neste břemena: každý lidský život je dost těžký sám o sobě, ale láska ho proměňuje v píseň díky. Mějte zvláště rádi chudé, slabé, malé, prosté a staré – mějte rádi jeden druhého pro jeho slabost a pro Krev, kterou jsme byli vykoupeni pro Život.“

František a Iva Růžičkovi
Účastníci Manželských setkání s nezapomenutelným P. Bernardem Říským, OFM

Pánem života a smrti byl povolán na věčnost kněz P. Rudolf Prchal

Narodil se v roce 1932 ve Velkých Hamrech, vysvěcen na kněze byl v roce 1956 v Litoměřicích a působil na území naší diecéze ve Varnsdorfu, Liberci a naposledy dlouhý čas v Loukově u Mnichova Hradiště a okolních farnostech – Loukovci, Březně a Všeni.

Zemřel dne 4. května 2004 v Mladé Boleslavi. S jeho tělem jsme se rozloučili při mši svaté v sobotu 15. května 2004 v kostele Nejsvětější Trojice v Loukově. Po rozloučení bylo jeho tělo uloženo na hřbitově v Mnichově Hradišti, kde očekává vzkříšení.

-red-

Foto archiv Manželských setkání

Časně ráno v pondělí velikonočního oktávu 12. dubna 2004 povolal k sobě vítězný Kristus svého služebníka a našeho bratra P. Bernarda Drahoslava Říského OFM, kněze – františkána, který dlouhá léta působil v naší diecézi jako farář na Vysoké u Mělníka. Zemřel ve věku 78 let života, v 61. roce řeholních slibů a 56. roce kněžství.

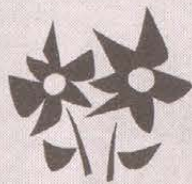
S naším bratrem jsme se rozloučili a jeho tělo uložili na místní hřbitov na Vysoké u Mělníka dne 16. dubna.

Zdělava – měsíčník litoměřické diecéze. Vydává Římskokatolická farnost Šumburk nad Desnou. Redakce: Římskokatolická farnost Šumburk nad Desnou, Wolkerova 378, 468 41 Tanvald. IČO 43254403. Číslo účtu: 963293379/0800. Šéfredaktor: P. ICLic. Michal Podzimek. Tel. 603 324 397, e-mail: michal.podzimek@telecom.cz. Vedoucí vydání Ing. Jan Rosenauer. E-mail: zdělava@signaly.cz. Sazba Ing. Jan Macek. Jazyková úprava tohoto čísla: Věnceslava Fišerová a redakce. Tiskne: Jan Macek a Pavel Kusala, Horní náměstí 12, Jablonec nad Nisou. Náklad 1430 výtisků. Nevyžádané příspěvky nevracíme. Redakce si vyhrazuje právo na zkrácení příspěvků. Ročník IX., číslo 3. Registrace MKČR E7397. ISSN 1211-3042. Datum vydání: 26. 5. 2004. Uzávěrka příštího čísla: 7. 6. 2004. Distribuci zajišťuje AMIS Praha, Na Nivách 18, 141 00 Praha 4 prostřednictvím České pošty, s. p.

Výročí duchovních litoměřické diecéze

V červnu 2004 slaví narozeniny

- 2. 6. Jan Horniček, trvalý jáhen (69)
- 3. 6. Jan Burian (57)
- 4. 6. František Janiček (42)
- 11. 6. Alexej Baláž (61)
- 16. 6. Rudolf Zimandl (85)
- 16. 6. Jiří Voleský (39)
- 18. 6. Jozef Piroh (59)
- 20. 6. Miloš Raban (56)
- 23. 6. Rudolf Repka (32)
- 23. 6. Jan Hrubý, trvalý jáhen (59)
- 25. 6. Pavel Procházka (48)
- 28. 6. Mons. Pavel Posád, biskup litoměřický (51)
- 29. 6. Jan Jucha MS (39)
- 30. 6. Viliam Matějka (43)

V červnu 2004 slaví výročí svěcení

- 2. 6. Pavel Tichý SDB (3), Pavel Mikeš (14)
- 5. 6. Miroslaw Mateńko MS (5)
- 6. 6. Michal Podzimek (6), Karel Jordán Červený III.OP (6)
- 7. 6. Aleksander Siudzik CSsR (23), Daniel Maria Ederer, jáhen (1)
- 10. 6. Piotr Jerzykiewicz MS (4), Rafal Wala (9), Krzysztof Mikuszewski MS (9)
- 11. 6. Józef Szeliga (12)
- 13. 6. Ferdinand Plhal SDB (41), Ladislav Nádvořník SDB (6)
- 14. 6. Vladimír Novák (7)
- 16. 6. Milan Mordačič, trvalý jáhen (3), Pavel Bartoloměj Černý OFM (3)
- 17. 6. Jiří Břeu, trvalý jáhen (3)
- 19. 6. Jan Richter, diecéze brněnská (5)
- 20. 6. Jan Rob SDB (56), Antonín Hladký SDB (41)
- 22. 6. Václav Vlasák (25), Václav Dvořák SDB (34)
- 23. 6. Hynek Šřastný (41), František Opletal (41)
- 23. 6. Jan Kozár (41), Miloslav Radim Jáchym OFM (32)
- 24. 6. Marek Vilém Štěpán O.Praem. (4), Rudolf Prchal (48), Rudolf Prey (32), Jan Peprla (49), Viliam Matějka (18), Stanislav Jonáček SDB (4), Leopold Jan Dvořáček O.Melit. (42), Mons. Milan Bezděk (42), Stanislav Bečička (32), Alexej Baláž (32), Antonín Forbelský (15)
- 25. 6. Jaroslav Sifříž (16), Milan Matfiak (16), Petr Kubíček (16), Tomáš Kuba (16), Oldřich Kolář (16), František Kocman (43), František Jirásek (28), Václav Hlouch (43), Jan Dudys (43)
- 26. 6. Jiří Augustin Prokop OP (27), Jiří Veith (21), Josef Augustin Špaček O.Praem. (28), Miroslav Šimáček (28), Zdeněk Maryška (49), František Janiček (16), Josef Čermák (27), Antonín Bratršovský (38), Antonín Audy (38), Mons. Pavel Posád, biskup litoměřický (27)
- 27. 6. Jiří Bernard Špaček OP (23), Miroslav Zedníček (50), František Tomšík (33), Pavel Procházka (22), Jaroslav Lízner (17), Jan Fexa (34), František Mannes Šimák OP (12)
- 28. 6. Oldřich Vinduška (62), Jan Štrumfa (24), Antonín Sedlák (1), Pavel Ajchler (1), Leopold Paseka (18), Marcin Saj (1), Peter Kothaj (30), Werner Horák (29), Mons. Karel Havelka (24), Josef Faltejsek (29)
- 29. 6. Radek Jurnečka (2), Milan Bronislav Čigáš O.Praem. (6), Alois Heger (2), Petr Fadrhons (2), Miroslav Dvouletý (2), Martin Davídek (2), Vít Audy (2), Rudolf Zimandl (57), Jindřich Tomfček (57), Josef Šimon (57), Antonín Stajner (13), Benno Rössler (46), Josef Matura (57), Petr Bernard Slaboch O.Praem. (4), Jozef Kujan SDB (19), Karel Kahoun (57), Jan Nepomuk Jiříšič (5), Václav Horniak SVD (19), Mons. Václav Červinka (58), Josef Rousek (30)
- 30. 6. Jiří Sucharda (14), František Segeřa (31)

Svatá Zdislava v roce 2004

Sestry a bratři,

není to poprvé v dějinách, kdy obyvatelé tohoto kontinentu pociťovali jistou úzkost nad stavem společnosti i církve. Také dnešní společnost prožívá svou duchovní krizi, na níž má negativní vliv celá řada faktorů. Především bolestně pociťujeme, že nepřijímá řád hodnot vyvěrající z biblické (žido-křesťanské) tradice. A tak žijeme v prostředí, které se ne dívá na svět stejným pohledem, kterému nevnutíme křesťanské mravní zásady, protože nepřijímá autority, o které se opíráme my: Bůh, Ježíš Kristus, církev, mravní řád, přirozený zákon apod. To jsou pojmy, které dnešním lidem neříkají nic či velmi málo a v lepším případě jsou k nim lhostejní.

Co to pro nás znamená? Stali jsme se „nepatrným hloučkem“, především pak zde na severu Čech, kde se rozkládá naše litoměřická diecéze. V našich podmínkách mi často vyvstává obraz prvotní církve, jak se o ní dovídáme především ze Skutků apoštolů. I my jsme se stali diasporou a měli bychom proto přijmout skutečnost „malého zbytku“. To není jen malý počet ve statistikách, ale především síla společenství, které vytváříme (máme vytvářet). Vždyť Ježíšovo zmrtvýchvstání je stejně silnou skutečností a zdrojem naší křesťanské radosti a optimismu tehdy i dnes. V síle Zmrtvýchvstalého se i my máme stát kvasem, solí a světlem nové společnosti. To jsou slova, která nás mají nejen burcovat, ale zároveň vlévat novou naději. Je to starý recept z přelomu věků, ke kterému se církev vždy znovu s úspěchem vracela.

Je cestou náročnější, neboť jednotlivci i společenství musí především pracovat na své obnově pod vedením Ducha svatého, a tak spolupracovat na proměně církve i světa. V řeči na rozloučenou Pán hovoří o tom, že bude Syn člověka „oslaven“. Boží „sláva“ není totéž, co pomíjívá sláva tohoto světa, ale jde o vítězství dobra, které se rodí z velikého utrpení. Vítězství dobra i za cenu oběti – to je cesta křesťanského úspěchu. Navíc Ježíš v Janově evangeliu hovoří o „novém přikázání“ vzájemné lásky, která je však neproveditelná bez vertikály směřující k Bohu. Prožíváním této novosti lásky se upevňují nejen naše vzájemné vztahy, ale také náš vztah s Bohem. Připodobňujeme se našemu Pánu, a tak žijeme k jeho slávě.

Krásným příkladem prožívání této novosti života v Kristu je patronka naší diecéze svatá Zdislava. Přitom doba, v níž žila, nebyla v žádném případě nijak ideální. První polovina XIII. století byla obdobím mnoha válek a vše ještě vyostřil konflikt mezi králem Václavem I. a jeho synem Přemyslem Otakarem II. v letech 1247–49. Českému království to přineslo rozvrat, bídu a hlad. V tomto období navíc prováděli Markvartici německou kolonizaci svých držav na severu Čech. Pro mladou paní na hradě Lemberku to byla nezáviděníhodná situace. Pana Havla velmi často zaměstnávaly povinnosti u dvora a všechny starosti spočívaly na hradní paní. Zdislava byla dobře připravená na své poslání manželky předního rytíře království. Dostalo se jí vzorné výchovy v rodině pana Přibyslava z Křižanova. U jejího otce lze vystopovat hluboký duchovní rozměr a její matka, paní Sibyla, byla ženou nesmírně kultivovanou, s velkým rozhledem, nositelkou nových duchovních proudů v rodinném kruhu. Ač sňatek s panem Havlem z rodu Markvarticů byla dobrá partie, přesto to, co očekávalo paní Zdislavu na severu Čech, nebylo nijak snadné. Byla to zatěžkávací zkouška ve všech směrech, v níž obstála vítězně. Papež Jan Pavel II. to vyjádřil slovy: „Výtečný příklad křesťanské ženy a manželky, sloup zbožnosti a účinné lásky“. Stala se tím, čím má křesťan být – kvasem, solí, světlem.

Dokončení na straně 8

Svatý Vojtěch a svatý Stanislav ve Frýdlantě v Čechách

V roce 2004 byli svatý Vojtěch a svatý Stanislav, biskupové zemí koruny české a polské, prohlášeni patrony morálky a dobrých mravů legnické diecéze v Polsku. Slavnostní cesta svatých ostatků darovaných z Hnězda a z Krakova začala v Legnici dne 25. března, odkud pokračovala po dalších děkanských farnostech legnické diecéze.

Frýdlantskou farnost navštívily ostatky svatých biskupů Vojtěcha a Stanislava

Na cestě z Gryfowa do Bogatyni se ostatky světců krátce zastavily na našem území – ve Frýdlantě v Čechách. Zde konaná bohoslužba slova spojená s výstavou svatých ostatků se uskutečnila dne 7. května 2004 v 15 hodin v děkanském kostele Povýšení sv. Kříže. Bohoslužbu měl frýdlantský kněz Marcin Saj, jenž nese také hlavní zásluhu na tom, že se tyto vzácné ostatky ve Frýdlantě ocitly.

Bohoslužby se zúčastnili kněží legnické i litoměřické diecéze, starostové měst Frýdlantu a Gryfowa spolu s místními věřícími. Přítomné poctil svou vzácnou návštěvou generální vikář litoměřické

diecéze Mons. K. Havelka, který během bohoslužby podal zajímavý výklad o významu svatých patronů pro náš národ. Po bohoslužbě slova proběhlo uctívání ostatků. Závěrem této výjimečné bohoslužby požehnal generální vikář Mons. Havelka všem přítomným věřícím.

Ostatky sv. Vojtěcha a sv. Stanislava se po bohoslužbě vydaly na svou další pouť po legnické diecézi, tentokrát zamířily do děkanské farnosti Bogatynia.

–G.K.–

Za příspěvek o stejné pouti děkuje redakce také paní Marii Rádlové z Nového Města pod Smrkem.

První pouť v Evropské unii

Příležitost k první pouti po vstupu České republiky do Evropské unie měli ti, kdo znají cestu do Krásné, malebného poutního areálu na hřebeni mezi Jabloncem nad Nisou a Železným Brodem. Matice železnobrodská ji pořádala už podruhé 1. května se záměrem obnovit tradici, která sahá až k slavnému jizerskohorskému lékaři J. Kittlovi.

Foto Jan Macek

Hejnická pouť smíření

Pouť smíření se pořádá tradičně 8. května, v den výročí konce II. světové války. Mezinárodní centrum duchovní obnovy v Hejnicích se snaží přispět duchovním podílem na usmíření Čechů, Poláků a Němců v pohraničí. Poloha Hejnic ve Frýdlantském výběžku je jako stvořená pro setkávání zástupců všech těchto národů.

Letos se opět sešlo několik desítek věřících, kterým záleží na budoucnosti našeho přátelského soužití. Po vícejazyčné bohoslužbě se konalo setkání zájemců s příznivci křesťanskodemokratické politiky, jejíž zástupci stojí za pořádáním této netradiční poutě.

–red–, foto Ivo Škola

Pouť do Mariazell

Po uzávěrci: Nepříznivé počasí nezabránilo mnoha desítkám tisíc věřících hluboce prožít vyvrcholení Středoevropských katolických dnů. Mimořádný byl především zážitek jednoty s mnoha křesťany z dalších zemí střední Evropy. Na snímku je litoměřický biskup Mons. Pavel Posád.

Sto lidí ve venkovském kostele

Orel – jednota Chřibská uspořádala malé společné odpoledne dne 24. 4. 2004 ke příležitosti zasvěcení kostela svatého Jiří. Programu se zúčastnilo 116 spoluobčanů z obce Chřibská. Ve 14 hodin se konala poutní mše k sv. Jiří. Poté proběhlo dětské vystoupení v kostele (vystoupení dětí z MŠ, žáků ZŠ, amatérského sboru z Rumburku a Podluží) a ženského pěveckého sboru z České Kamenice. *-red-*

Dražba na Poušti

Železnobrodští farníci neustávají ve své snaze o obnovu kostelíku sv. Jana Nepomuckého na Poušti. Při pouti 15. května uspořádali dražbu obrazů dětí i profesionálních výtvarníků, jejíž výnos 12 tisíc korun věnují na opravu fresky v presbytáři kostelíku.

Hlásí se Počaply – malá kronika

Rok 2002 – Povodně

Všichni ještě máme v paměti ničivou povodeň, která zasáhla rozsáhlé oblasti od jihu až na sever Čech. Mezi velmi těžce postižené obce v povodí Labe patřily i Počaply. Katastrofa se nevyhnula ani kostelu a faře. Jakmile voda opadla, nastoupili dobrovolníci a ujali se nejhroší, nejtěžší, ale také nejdůležitější práce, a odstraňovali následky velké vody.

Rok 2003 – Záchrana

Po dobrovolnicích nastupují odborné podniky a firmy. Zahajují se stavební práce uvnitř i zvenku kostela a fary. Poutní slavnost ke cti sv. Vojtěcha, patrona kostela v Počaplech, se 26. dubna konala v provizorní kapli. Kostel byl prázdný, oltáře a lavice se odvezly do restaurátorských dílen, zdi byly oprýskané, dlažba poškozená. Otec Valík však optimisticky sliboval, že bude na svátek sv. Václava kostel s pomocí Boží znovu vysvěcen. Stalo se i přesto, že opravy ještě zdaleka nebyly dokončeny. Vnitřek kostela byl však již tak dalece upraven, že se v něm mohly konat bohoslužby. Opět se před oltářem rozsvítilo věčné světlo, které všem hlásá, že Bůh je od této chvíle opět skutečně přítomen mezi svými farníky.

Rok 2004 – Nová krása

V dubnu rozesílá otec Valík farní zpravodaj „Kontakty“, ve kterém píše všem přátelům a farníkům: „V minulém roce byl náš kostel o svátku sv. Václava vysvěcen a začali jsme ho používat. Ale teprve v tyto dny lze říci, že je kostel plně opraven a září v plné kráse. Instalace topení do lavic, která bude provedena asi během měsíce, již na vnějším vzhledu kostela nic nezmění. Máme důvod k vděčnosti mnoha dárcům a různým institucím, kteří nám pomohli opravu financovat. Zvu vás v sobotu 24. dubna na slavnost sv. Vojtěcha, biskupa a mučedníka, druhého hlavního patrona Čech, patrona naší počapelské farnosti. V 16 hodin bude sloužit mši svatou ThDr. Josef Koukl, emeritní biskup diecéze.“

Slib se stal skutkem

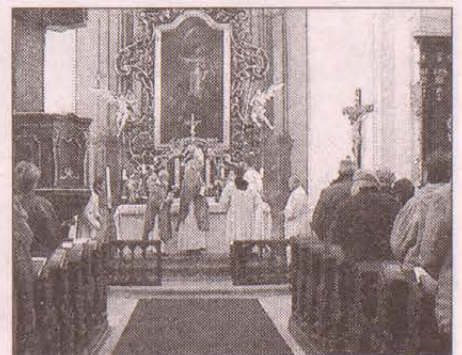
Otec biskup přijel i přesto, že po dobu oprav mostu v Litoměřicích je přes víkend skoro 40 km objížďka přes Roudnici. Ve své promluvě se zaměřil hlavně na osobnost sv. Vojtěcha, a když vedle jeho obrazu uviděl umístěné dva anděly, jednoho s veslem v ruce a druhého s kopím, velmi zajímavě tento obraz rozvinul. Řekl, že život sv. Vojtěcha je spojen veslem s řekou, po které se musel

opakovaně plavit, když se ze svého rodového sídla na Libici dostával do Magdeburku, kam odešel studovat. Plavil se místy, kde pak po několika staletích vznikla obec s kostelem jemu zasvěceným. I v samotném Magdeburku byl napaden veslem pohanským rybářem a rozhodl se pak z Magdeburku odejít. Kopí v ruce druhého anděla je nástrojem smrti sv. Vojtěcha.

Byly to radostné a milé slavnostní chvíle, na které ještě navázalo setkání s hosty z Německa, kteří velmi štědrě přispívali jak finančně, tak i věcnými dary a potravinami všem obyvatelům obce jednak bezprostředně po povodních, ale i po celou dobu, jak bylo třeba, a ani tentokrát nepřišli s prázdnými rukama. Byli přítomni i další sponzoři a ti, kteří se v prvopočátku dobrovolně zapojili do nutných prací. Starosta Terezína, pod který Počaply patří, poděkoval otci Valíkovi za všechno, co udělal jak pro kostel, tak pro obec. Kostel je vzácný barokní skvost, který se začal opravovat ještě před povodněmi, a nakonec se muselo v důsledku povodní s opravami začít znovu a ještě v mnohem větším rozsahu, než se původně plánovalo. Je docela možné, že kdyby nedošlo k povodni, tak to, co se uskutečnilo nyní, by se tehdy nedokázalo pro nedostatek finančních prostředků udělat. Třeba je to také jedna z odpovědí na častou otázku, proč to všechno, co se stalo, Bůh dopustil. Plány Boží jsou často nevyzpytatelné.

Milada Veselková, foto J. Veselka

Mužské přátelství...

„Opékání selete, pivo a víra v Boha, jak tohle jde dohromady, to nechápu,“ řekl si Pavel, a i proto se rozhodl zúčastnit Víkendu pro chlapy ze severu.

Protože správný chlap nemá daleko od myšlenky k činu, napsal mi tento e-mail: „Od známého jsem se dozvěděl o Vašich aktivitách spojených s panem Rohrem. Pořádáte víkendové setkání 23. 4. – 25. 4. 2004 v Jiřetíně. Mohl bych se o něm dozvědět něco bližšího? Nechodím do kostela, je mi hodně blízký buddhismus, nevím, nakolik je víra pro vaše setkávání určující a kdo všechno se může zúčastnit... Díky za odpověď, Pavel.“

„Ahoj Pavle, scházíme se jako pestrá směsice lidí, někteří o sobě říkají, že jsou věřící, jiní nevěřící a nebo víru hledající. Naším hlavním cílem je znovuobjevit poslání muže v dnešním světě, ve kterém se chlapství podle nás někam ztrácí. Setkání pro chlapy je vhodné pro muže, kteří chtějí na sobě pracovat a o svém hledání se i sdílet. Je potřeba mít alespoň 18 let, ale ze zkušenosti vím, že největší prospěch z něj mají muži, kterým na dveře klepe krize středního věku. Chlapi, když se ožení, ztratí své přátele z mládí, protože se starají o rodinu a na kamarády již nemají tolik čas. Pak najednou ve středním věku zjistí, že je plno otázek, na které neznají odpověď, i když si celé mládí mysleli, že znají všechno nejlépe. Bývalí přátelé z fotbalových klubů, trempu a podobně žijí většinou naprosto jinak než ti, kteří víkend vyhledají. S pozdravem František R.“

Dvacet osm chlapů v chalupě (a jedno sele)

Tak se stalo, že Pavel i ostatních 27 chlapů se v pátek sjelo v Jizerských horách, vysoko ve stráni nad Jiřetínem pod Bukovou, v chatě sportovního klubu Bohemians. Sobota ráno začínala rozcvičkou a bylo potřeba připravit si královskou snídani, uvařit oběd, opéct čtyřicetikilogramové sele na večeri, narazit sud, ale také se zamyslet nad spiritualitou dnešního muže a společně tvořit třeba i dvouhodinové chlapské mše, které utekly jako okamžik. To vše jsme zvládli s naprostou pohodou a lehkostí, neboť se každý z nás postavil k práci, kde ho bylo nejvíc potřeba.

Mužské přátelství v praxi

Foto Jan Macek

Sobotní dopolední povídání vedl františkánský bratr P. Paschal Novák z plzeňské komunity, který tak převzal pomyslný štafetový kolík od zesnulého P. Bernarda Drahoslava Říského OFM. Otec Bernard byl naším vzácným přítelem, ale i mužským vzorem, a tak jsme i během víkendu na něj často vzpomínali.

Po odpolední mši jsme opékali sele, zapíjeli je zlatavým mokem a společně si povídali, bavili se i smáli. Ten, kdo nezažil atmosféru chlapské otevřenosti, těžko pochopí, co nás chlapy nutí prožít společně víkend.

Z krásně prožitých společných chvil si každý z nás domů odvážel chuť být opravdovým mužem, který si je vědom toho, že Bůh je jeho nejvnitřnějším zdrojem energie. A přestože neustále děláme chyby, jsme syny nebeského Otce a nemusíme si to svojí dokonalostí teprve zasloužit. Velký dík patří tedy všem chlapům ze severu, kteří svými osobními polínky vytvořili oheň opravdového chlapského přátelství.

Všichni se již těšíme na Víkend chlapů ze severu, který bude 22. až 24. října. Příklad mezi nás příště i ty a nebude zde chybět ani chlapská modlitba, zpěv, bubnování, cvičení a vyzkoušíme si i jiné staré dovednosti, o kterých jsme si mysleli, že jsme je již dávno zapomněli.

František Růžička

Bubnování je oblíbeným způsobem sebevyjádření v chlapském společenství

Foto Jan Macek

Nezapomenutelná instruktáž řízení trolejbusu. Foto Jan Macek

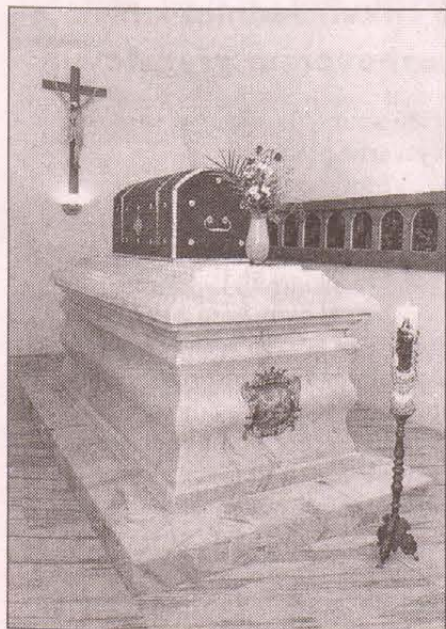
Svatá Zdislava z Lemberka

Jméno této svaté maminky, manželky a dobroditelky všech potřebných není pro mnohé z nás jménem neznámým. Vždyť mnozí putují v den jejího svátku v závěru měsíce května do Jablonného v Podještědí, kde se nachází její hrob. Za dlouhá staletí, která uplynula od doby jejího pozemského života, neustala úcta k této svaté paní. Poselství Zdislavino neztratilo na svém významu, a snad právě dnes k nám doléhá naléhavěji než kdy dříve. Vždyť naše doba je časem, kdy se lidské vztahy a především vztahy rodinné ocitají v krizi. Naslouchejme proto chvíli písni jejího života vyzpívané k slávě Boží. I když se náš život od Zdislavina v mnohém liší, přece jen máme jedno společné. Dokážeme-li věrně žít tím, v co věříme nebo spíše s Tím, v koho věříme, a vkládat svou víru do každodenního života, pak i nám mohou být svěřeny věci veliké.

Zdislavino dětství a mládí

Zdislava se narodila okolo roku 1220 v rodině Přibyslava a Sibylly z Křižanova na Moravě jako nejstarší ze tří dcer. Dva další sourozenci zemřeli jako malí. Rok jejího narození je určen nepřímou antropologickým průzkumem. Zdislavin otec zastával významné úřady v královských službách a byl pánem rozlehlé oblasti na moravské straně Vysočiny. Její matka byla někdejší dvorní dámou budoucí české královny Kunhuty Štaufské, v jejímž průvodu přišla kolem roku 1210 do Čech. Tato paní Sibyla pocházela pravděpodobně ze Sicílie, můžeme tedy u ní předpokládat jižní temperament i zušlechtěnost vlivy cizích krajů.

Oba Zdislavini rodiče byli velkými dobrodinci řeholních řádů. Kronika žďárská, kde jsou doloženi jako zakladatelé cisterciáckého kláštera ve Žďáře,

Hrobka svaté Zdislavy v Jablonném stále přitahuje nové a nové ctitele této svěťice. Foto archiv redakce.

o nich mluví se zřejmou úctou jako o lidech šlechetných a hluboce zbožných.

Takové tedy bylo prostředí, v němž Zdislava vyrůstala. Kultivované, proniknuté zbožností a jistě i láskyplné. Snad už tento čas dětství a dospívání v domě rodičovském byl Zdislavě ukazatelem směru, jímž se později vydává. Pochopit její život ale můžeme jen ve světle Boží milosti.

Manželka pana Havla

V letech 1235 či 1240 se Zdislava stala manželkou pana Havla z Lemberka, významného českého šlechtice, rytíře a důvěrníka krále. Jejím domovem se stalo manželovo panství v tehdy ještě z větší části zalesněné hornaté oblasti severních Čech. Poměrně záhy po sňatku zbudoval pan Havel jako kamennou stráž svého kraje hrad Lemberk, na jehož místě dnes stojí stejnojmenný zámek. Tam se posléze narodily i všechny jejich děti, Havel, Markéta, Jaroslav i nejmladší Zdislav. Paní Zdislava jim byla pečlivou a laskavou maminkou a svému muži milující a věrnou manželkou. Její péče a její žitá víra ale nezůstala jen u rodiny. Byla spolu s manželem zakladatelkou dominikánského kláštera a k němu náležícího chrámu svatého Vavřince.

Hradní paní

Zdislavino mateřství pak jakoby prosvěcovalo i jejím dalším dílem, jímž byla obětavá a neúnavná péče o všechny ubohé. Byla hradní paní a právě na ní často, pro velkou manželovu zaneprázdněnost, závisel chod celého hradu i panství.

Zdálo by se, že na křehkou mladou ženu to bylo až příliš. Ale Zdislavě nebylo lhostejné trápení zdejších lidí a všechna lidská bída se dotýkala jejího mateřského srdce. Díky síle čerpané ve chvílích modlitby a součinnosti s Boží

Blahoslavená (dnes svatá) Zdislava v oděvu dominikánské terciářky uděluje almužnu chudým, v ruce drží model kostela. Rytina od Augustina Neureutera, první polovina 18. století. Repro Jan Rosenauer.

mi záměry pak dokázala spojit své povinnosti i léčitelské konání ve vyvážený celek. Trpělivě pomáhala všem těm, kdo se k ní utíkali ve svých strastech, ať už to byli nemocní, nuzní, hladoví, opuštění či jinak potřební. Zdislavě byly z Boží milosti svěřeny i skutky zázračné, mezi nimi i kříšení mrtvých.

Zemřela ještě mladá, nedlouho po svém 30. roce, léta Páně 1252. Její život z lidského hlediska musíme označit za poměrně krátký, avšak naplněný do poslední chvíle starostí o bližní a to až na hranice lidských možností. Hodnotu lidského života přece nelze měřit jeho délkou.

Paní Zdislava byla pohřbena na čestném místě chrámu svatého Vavřince v Jablonném jako jeho zakladatelka. Úcta k ní, jejímž centrem bylo a zůstává zejména Jablonné, pak vzrůstala století za stoletím, až vyvrcholila roku 1995 jejím svatořečením v Olomouci. Důvěra k ní a též mnohá zázračná vyslyšení neustávají ani v dnešních časech. Srdce svaté paní Zdislavy, ochránčyně a přímluvkyně našeho kraje, je jistě otevřené i pro každého z nás.

Monika Pospíšilová

Dokončení ze strany 3

Příznačné je zasvěcení hradní kaple na Lemberku Duchu svatému – Utěšiteli a Posvětiteli. Zde hledá mladičká paní světlo, učí se rozpoznávat hodnoty, čerpá sílu. Je si vědoma, že bez Boha v tomto koutu světa nezmůže nic. Ve spojení s ním se naopak nemusí ničeho obávat. Svou důležitou roli sehrála jistě také mariánská úcta. Nešlo jen o emancipaci ženy a nalézání jejího místa ve společnosti, ale především ovlivňovala její spiritualitu. Po příkladu Panny Marie „uchovávala Ježíšova slova ve svém srdci a rozvažovala o nich“. Tato vertikála novosti života v Duchu ovlivňovala následně horizontálu – prožívání nového přikázání, které se neomezuje pouze na vlastní rodinu či nejbližší okolí, ale projevuje se všeobjímající láskou, především k těm nejobožejším. Zdislava koná nejen skutky tělesného milosrdenství, ale nezapomíná ani na oblast „duchovna“. Proto vedle špitálů a ošetřování nemocných buduje také kláštery, kostely, poučuje o pravdách víry. Nejsou jí cizí ani záležitosti politické. Zajímá se o dění v království a vstupuje do záležitostí politického charakteru. Ne nadarmo si na zdejších hradě podávaly ruce významné osobnosti doby. Příkladem jí mohla být abatyše v klášteře Na Františku, svatá Anežka Přemyslovna, která zpoza té nejpřísnější klauzury ovlivňovala dění v Českém království.

Čím více se člověk zamýšlí nad životem a dílem svaté Zdislavy, tím více před ním vyvstává velikost, krása a univerzalita svatosti, která je velikonočným dílem Ducha svatého, jenž v každé době uvádí do celé pravdy a tvárné lidská srdce. On je ten, který Boží láskou a milostí přetváří v každém čase tento svět a nás utvrzuje v novosti života. I nás si Bůh vyhlédl, vyvolil a ve křtu zasvětil k velikému dílu obnovy světa, až do okamžiky, kdy nastane nové nebe a nová země. Navzájem se povzbuzujme, abychom splnili úkol, který je nám od Pána svěřen: být kvasem, solí a světlem na prahu 21. století. K Boží oslavě, dobru bližních a posvěcení sebe sama!

Povzbuzení k tomu nacházíme na stánkách Písma svatého, u Panny Marie či zástupu světců a světic. Jednou z nich je i svatá Zdislava. Svatý otec ve listě z 6. 5. 2002 napsal: „Vyzývám lid třetího tisíciletí, aby napodoboval svatou Zdislavu!“ Tak ji napodobujme, a onen nepatrný hlouček, ta diaspora, se bude víc a více stávat kvetoucím společenstvím Ježíšových učedníků, kteří budou přesvědčivě vyznávat a hlásat svou víru ve zmrtvýchvstalého Pána.

*Od hrobu svaté Zdislavy zdraví a žehná
P. Bernard Jiří Špaček OP, rektor baziliky*

Eva Tesařová

Keramička z Jablonce nad Nisou

Hodně lidí uctívá svatou Zdislavu, aniž by měli přímý vztah k římskokatolické církvi. Jedním z nich je i paní, kterou vám tímto rozhovorem představuji:

Životní příběh Evy Tesařové jako keramičky se začal psát ve chvíli, kdy si v deseti letech vymodelovala z jílu promočeného letní bouřkou své první hlavičky zvířátek a lidí. Právě jí skončilo šťastné dětství prožité v Bystřici pod Pernštejnem, blížila se válka a gymnazijní roky strávené v Brně.

O její budoucí výtvarné dráze se rozhodovalo během studií na Umělecko průmyslové škole ve Zlíně. Po skončení studií se chtěla stát sochařkou a věnovat se samostatné umělecké tvorbě.

Její mladistvé ideály narazily v socialistickém Československu na realitu padesátých let. Eva Tesařová musela deset let pracovat v továrně na technický porcelán v Desné v Jizerských horách. Teprve od roku

1956 se mohla věnovat samostatné výtvarné práci.

Věnuje se převážně figurální tvorbě, kde dospěla ke svému osobitému stylu, jak můžete posoudit sami z těchto fotografií.

Za paní Evou jsem se vydal na návštěvu za účelem rozhovoru pro náš časopis především proto, že začíná pracovat na soše sv. Zdislavy – patronky naší diecéze. Socha bude, dá-li Bůh, jednou zdobit pohřební kryptu této světky v Jablonném v Podještědí.

Paní Evo, téměř celý život se věnujete modelování a vytváření keramických děl. Bylo to vždy vaše hlavní povolání, nebo vaše umělecká dráha byl zpočátku jen jakýsi koníček?

Já jsem hned po gymnáziu šla studovat do Zlína s touhou stát se sochařkou. Keramika byla na této škole jako jakási nadstavba. Já jsme si vybrala kamenosochařinu. Bylo nás víc děvčat, ale profesori nám to rozmlouvali. Pro děvčata to byla moc těžká práce s těžkým kamenem. Nakonec nás tedy nasměrovali na tu keramiku a já si řekla: „No, co se dá dělat, budu tedy dělat hrnce.“

Nakonec ale bylo všechno jinak a já jsem se keramice začala věnovat naplno a bavilo mě to!

Po škole jsem ale pak dlouhá léta pracovat nemohla. Pracovala jsem jako obyčejná dělnice v provozu.

Bylo to kvůli vašemu kádrovému profilu?

To bylo zvláštní, moc se mi o tom nechce mluvit. Jeden z našich vedoucích ve fabrice třeba ani nebyl žádným straníkem (rozuměj členem komunistické strany – poznámka redakce pro mladší), a přesto mi zakazoval cokoliv vytvářet. Do pece jsem si svoje věci musela nechávat dávat tajně...

Váš ateliér je dnes plný figur převážně se sakrální tematikou. Jak je to s vaší vírou?

Abych řekla podle pravdy – nejsem věřící, ale tím spíše myslím to, že nejsem členkou žádné církve. Ale mnoho lidí říká, že z mého díla víra přímo číší. Asi to bude pravda. Moje víra není nějak uvědomělá. Ty sakrální motivy byly – zvláště ze starého zákona – tematikou našeho uměleckého spolku v Praze. Proto tady mám Adama a Evu, Kaina a Ábela, betlémy...

Nyní tedy připravujete sochu svaté Zdislavy na jedno z nejposvátnějších míst naší diecéze. Jak jste se k této zakázce dostala? Znáte Jablonné a tamní otce dominikány?

V roce 1993 jsem měla výstavu u dominikánů v Praze u sv. Jiljí. Tu výstavu mi zprostředkovala moje velmi dobrá známá, maminka jednoho tamního kněze P. Vojtěcha Soudského OP. Všichni byli vůči mně velmi velkorysí a já jsme se zeptala, čím bych se

mohla nějak revanšovat? Oni mne požádali, abych jim do kapličky, kterou mají dominikáni v klauzuře svého kláštera, udělala malé sousoší svaté Zdislavy s rodinou. Tím jsem se také začala o svatou Zdislavu zajímat. Dostávala jsme o ní knížky a informace.

Těch sošek svaté Zdislavy jsme pak vyrobila několik a některé se přes prodejní výstavu v Českém Krumlově dostaly až do Německa. Dvě jsou již v Jablonném a právě tam se zrodil ten nápad udělat větší dílo do krypty.

Jak taková socha vzniká?

Nejdříve se postupně modeluje z hlíny, tak jak ji tady vidíte. Dál přichází období sušení. Potom se socha barví a pak přichází ta nejnapínavější fáze, kdy se musí socha vypálit.

Všechna vaše díla mají svůj osobitý styl, kdy pracujete hlavu a případně poprsí a čím více dolů, je socha jednodušší s jen naznačeným tvarem těla. Má to nějaký důvod?

To mělo svůj zdůvodněný začátek. Já jsem sice vždy tíhla

k figurální tvorbě z keramiky, ale dlouho jsem dělala nádobí na kruhu. A ty moje sochy také prakticky vznikají na hrnčířském kruhu. Dole jsou vytočené a nahore dopracované. Základem je vlastně vždy jakoby „hrnec“. Je to taková má osobitost.

Ale také samozřejmě dělám zcela modelované figury.

Když tedy ztvárňujete Zdislavu jako patronku našeho kraje, chci se zeptat: Čím vás její osoba oslovuje a přitahuje? Co chcete vtisknout do tváře té sochy, kterou dlouhá desetiletí, možná staletí uvidí prakticky každý poutník k jejímu hrobu?

Když jsem se skrze materiály o Zdislavě seznamovala s jejím životem, žasla jsem a obdivovala její příklad pro mne a dnešek. Překvapilo mne, že ve třináctém století v našem kraji někdo takový jako ona vůbec žil. A co mne překvapilo nejvíce, že když jsem začala dělat malé sošky svaté Zdislavy a začala je prodávat, objevila se spousta lidí, kteří nemají s církví třeba nic společného, a oni ty její sošky chtěli a musela jsem jich dělat stále víc a víc. Nejvíce asi přitahuje na Zdislavě obětavost v péči o chudé a o rodinu v tehdejší kruté době.

Také když skončila zmíněná výstava v Praze, seznámila jsem se blíže s Jablonným

v Podještědí. Abych ty všechny těžké věci nemusela sama stěhovat, dominikáni po krabicích stěhovali mé sochy do Jablonného. A tak jsem se seznámila i s P. Jindřichem Gajzlerem, který byl opravdu velikým ctitelem a milovníkem sv. Zdislavy. Já vím, on byl takový občas „sršatý“, ale na mě byl vždy velice laskavý a jednou tady v mém ateliéru v Jablonci také osobně byl.

Mám na něj takovou milou vzpomínku. Když sem přišel na návštěvu, právě jsem pracovala na sošce svatého Dominika, který má jako atribut psa. A já jsem toho psa umístila Dominikovi do náruče. Otec Jindřich se na něj podíval a říkal: „Evičko, to vypadá, jako by šel toho psa venčit.“ Tak jsme se tomu zasmáli a já jsem pak dala psa k nohám světce.

Dnes se tedy naše diecéze těší na vaše nové dílo, které se zde začíná pod vašimi rukama tvořit, a já vám za náš diecézní časopis Zdislava děkuji za rozhovor.

P. Michal Podzimek

Příspěvky na pořízení sochy je možné zasílat na účet Římskokatolické farnosti děkanství Jablonné v Podještědí – číslo 0900711369/0800, Klášterní 33 Jablonné v Podještědí 47125

Pokud zašlete větší množství vašich darů, než bude třeba na náklady spojené s pořízením této sochy, budou vaše peníze použity na zvelebení tohoto diecézního poutního místa.

Voják paní Zdislavy

Ve věku 73 let zemřel 5. března 2004 o prvním pátku v královéhradecké nemocnici otec František Antonín Švercl OP, dlouholetý kněz z Jablonného v Podještědí. Otec biskup Dominik Duka OP zaslal nadčasovou vzpomínku, která nemůže zůstat neotištěna...

P. František Antonín Švercl v Jablonném. Foto archiv redakce

Cesta ke kněžství

Málokdo z nás věděl, že otec František je původem Žižkovák křtěný Vltavou. Přesto rozum začal brát na základní škole v Lysé nad Labem, která se stala jeho domovem. Zde se také zrodilo jeho kněžské povolání a přátelství ze školních lavic se spolu-ministrantem Františkem Angelikem Fišerem OP. Ten ho později přivedl k otci Metodějovi Habáňovi OP.

První kroky Františka přivedly do do františkánského juvenátu v Kroměříži. Střední průmyslovou školu textilní však nakonec absolvoval ve Dvoře Králové. Tato profese ho přivedla do Varnsdorfu, kde v té době byly nasazeny do textilních továren internované řeholnice, mezi nimi i sestry dominikánky. Tam jsem také prvně u oltáře děkanského kostela viděl Františka ministrovat. Varnsdorf znamenal pro Františka místo, kde se vytvořilo přátelství mezi sestrami dominikánkami a dalšími dominikány. V atmosféře tohoto přátelství se zrodilo i Františkovo dominikánské povolání.

Abyste mohl studovat teologickou fakultu, musel prokázat svůj „kladný poměr k socialistickému zřízení“ prací v dolech. Útočiště našel u Panny Marie na Chlumu u sv. Máří u otce Metoděje Habáně, kde měli útočiště

také synové hraběte Dohalského z Lysé nad Labem.

Kněz František si odbyl svoje učednická léta na litoměřické konzistoři coby odborná účetní síla a byl duchovním správcem v Hrubém Jeseníku na Nymbursku v rodišti mé babičky. Dodnes si farníci vyprávějí o knězi, který jim opravil kostel a stal se jejich duchovním otcem...

U svaté Paní Zdislavy

Od roku 1969 působil otec František jako kněz dominikán u svaté Paní Zdislavy v Jablonném v Podještědí. Léta účetní praxe a smysl pro praktický život ho udělaly hospodářem, který zajišťoval chod tohoto domu a vytvářel domov příchozím. První léta dozvuku Pražského jara dovolila přítomnost mužské i sesterské komunity u sv. Zdislavy. Jablonné se stalo kolébkou řady řeholních povolání jak bratří, tak i sester. Do této komunity krátce patřil i tehdejší otec provinciál Ambrož Svatoš a častým hostem býval i otec Metoděj Habáň.

Léta konsolidace husákovského režimu dopadla i na Jablonné v Podještědí. Spolupráce s otcem Angelikem Fišerem skončila uvězněním prvního kněze – spolupřekladače českého ekumenického překladu Bible (Žalmy). Tak skončila i ekumenická spolupráce, i pohostinství

překladačského týmu v prvních letech života klášterní komunity v Jablonném.

Zákopová válka 70. let

Živé centrum dominikánského setkávání, jakož i kontakty otce Jindřicha Gajzlera s evangelickým pastorem Milošem Rajchrem a jeho Plastic people vrcholí v roce 1978 uvězněním tohoto druhého kněze dominikána v Jablonném. A tak otec František spolu s řeholními sestrami Malvínou a Eliškou jako trojlístek vytrvávají v klášteře a zahajují svoji zákopovou válku s režimem, který se rozhodl skoncovat s řeholními komunitami.

A byl to právě Františkův nápad, aby mladí dominikáni, kteří cítili své spojení s hrobem sv. Zdislavy, podepsali svůj slib věrnosti a tento dokument vložili pod lebku sv. Zdislavy v oltáři nad jejím hrobem. Liberec u františkánů a Jablonné u dominikánů povstaly jako znamení odporu. Později, po návratu otce Jindřicha Gajzlera z vězení, se poutě ke svaté Zdislavě staly demonstrací, ale také jasným voláním po svobodě v letech, kdy se mnozí domnívali, že je třeba přežít v klidu, ohnout hřbet a poslouchat, co říká strana a vláda.

Statečná srdce v první linii

Otec Jindřich Gajzler byl hlásnou troubou, otec František Švercl zajišťoval „týl“ a dával duchovní inspiraci. On nás učil taktice nutit protivníka, aby v nás neviděl jenom nepřítele, ale také lidi, kteří touží po obrácení a spáse nepřátel. Nebylo to snadné, ale minulé doba mu dala za pravdu.

Otec František byl spolu s otcem Jidřichem vojákem první linie. To nejsou gardové, přehlídkové pluky, jsou to unavení vojáci v potrhané uniformě. Chybí jim zuby, občas i ucho. Nedokáží pochodovat slavnostním krokem, kulhají, protože zranění bolí. Je nemohou kontrolovat úředníci štábu, ale jim patří obdiv frontových velitelů. Vojáci v první linii tvoří elitu veteránů.

Konec vítězné cesty

Léta tohoto nasazení se musela projevit, a tak jsme se rozloučili před čtyřmi lety s otcem Jindřichem Gajzlerem. Zdravotní stav a potřeba odborné stálé péče vedly Františka k rozhodnutí odejít k Panně Marii k Paládiu české země ve Staré Boleslavi. Poslední roky těžké nemoci prožil na nemocničním lůžku ve fakultní nemocnici v Hradci Králové. Vydýchal svého ducha do rukou nebeského Otce. U jeho lůžka se setkávala dominikánská rodina i jeho přátelé a jako by v duchu byli s ním tam v Jablonném u paní Zdislavy. „Ona je Paní“, říkával. A já věřím, že tato Paní, tak jako císařové a vojáci, připravila svému veteránovi Františkovi čestné místo. A tak jako tam u ní v Jablonném byl doma, bude mít své doma u ní v „českém“ nebi.

+ Dominik Duka OP, biskup královéhradecký

Mcelská pouť

Výroční poutní mše svatá u příležitosti 155. výročí „vidění tří děvčátek“ se koná dne 3. července 2004 v 10 hodin ve farním kostele sv. Václava ve Mcelích.

Poutníci jsou srdečně zváni.

Doprava do Mcel a zpět jako obvykle veřejnou dopravou a od hlavního nádraží v Nymburku do Mcel (i zpět) objednaným autobusem.

Mši svatou bude slavit generální vikář mons. Karel Havelka.

Biskupství litoměřické vypisuje výběrové řízení na místa ředitelů těchto škol:

- Biskupské gymnázium, Krupka 1 – Bohosudov, Koněvova 100
- Biskupské gymnázium, Varnsdorf, Střelecká 1800
- Základní škola při Biskupském gymnáziu, Krupka 1 – Bohosudov, Koněvova 34
- Základní katolická škola majora Rudolfa Háška, Jablonec nad Nisou, Saskova 34/2080

Žadatelé podají spolu s přihláškou strukturovaný životopis, ověřené kopie o dosaženém vzdělání, zdravotní způsobilost k výkonu této funkce (ne starší než 2 měsíce), výpis z trestního rejstříku a koncepci rozvoje školy v maximálním rozsahu 4 stran A4.

Přihlášku je nutno podat do 20. června t. r. na adresu biskupství litoměřického (Dómské náměstí 1, 412 88 Litoměřice) a ti, kteří splní požadované podmínky, budou pozváni k výběrovému řízení, které proběhne do konce června. Následní termín bude pak od 1. srpna 2004.

Dětská pouť v Bozkově

Dětská pouť v Bozkově se bude konat v sobotu 5. 6. 2004. V 10 hodin začne mše svatá pro děti a bude následovat opékání z domova přinesených uzneků, soutěže a jejich vyhodnocení. Letošní téma bude „Modlitba v životě Pána Ježíše a Panny Marie“.

P. Krzysztof Mikuszewski MS

Akademické Týdny

Čtrnáctidenní setkání s programem přednášek, debat s účastníky, koncertů, výlet a další akce, denně mše – účast na libovolné části!

Nové Město nad Metují 24. 7. – 6. 8. 2004

Služby v areálu pokrývají veškeré potřeby účastníků:

Ubytování v 4–6 lůžkových pokojích, chatkách i vlastních stanech

Strava 3× denně (volba dvojí večeře)

Nahrávání programu v digitální kvalitě a okamžitý prodej CD i MC

Dále občerstvení, prodej knih, hlídání dětí, odvoz k linkovým spojům...

V areálu jsou hřiště a koupaliště. V lesích, které louku obklopují a zvou ke krásným vycházkám, je hojně malin i hub. Vnější podmínky jsou připraveny k tomu, abychom prožili příjemné a pozitivně obohacující chvíle. Ostatní záležitosti jen na nás všech. Přejeme si, aby společně očekávání bylo splněno a těšme se na shledání.

Ceník služeb:

Ubytování	od 83 do 196 Kč na den
Strava	od 93 do 123 Kč na den
Vlastní stan	od 20 do 60 Kč na den
Program	cca 400 – 900 Kč za celý pobyt

Z cca šedesáti položek programu namátkou:

RNDr. RYBÁŘ – Himaláj není jen led a sníh (promítání). Prof. SOKOL – Svoboda a co s ní? (moderuje Mgr. BERÁNEK). Ekumenické hovory. Prof. SMÉKAL – Spiritualita všedního dne. P. VACEK: „Duch Vás uvede do veškeré pravdy“ (jak to dělá?) J. ČÍZEK – Koncert – písně K. Kryla i vlastní tvorba. Mgr. NĚMCOVÁ – Naše odpovědnost za výchovu dětí. RNDr. GRYGAR – Struktura a vznik vesmíru. Prof. BEDNÁŘ, Doc. MATYSKA, RNDr. MIKULÁŠ – Země v pohybu – život na „plujících krách“. P. RYBÁŘ – Kristus ano, církve ne? Podrobný program a informace:

Akademické týdny, nádražní 219, 549 01 Nové Město nad Metují
tel.: 491 472 182, 777 194 750–60

OÁZA NOVÉHO ŽIVOTA – Exercicie

Katolické hnutí Světlo-Život zve mladé lidi ve věku 16–18 let na letní duchovní obnovu ve dnech 20. 7. – 5. 8. 2004 v Oseku u Teplic. Cena 1400 Kč. Veškeré informace podává a přihlášky zasílá Martina Kuchyňková, tel. 417 729 929 a 721 880 217, martina.kuchynkova@centrum.cz

Setkání ugandských dětí s českými

Oslavy 160 let Papežského misijního díla dětí

Ve dnech 22. května až 5. června 2004 navštíví Českou republiku skupina 23 ugandských dětí z Papežského misijního díla dětí (PMDD). Bude je doprovázet národní ředitel PMDD v Ugandě P. Augustine Lukenge, ředitelka PMDD sestra M. Fortunata Nakitto a několik jejich spolupracovníků. Mezi těmito hosty, kteří budou mít připravený bohatý program písní, tanců a osobních svědectví, budou i děti ze severu Ugandy, kde rebelové již 18 let masakrují místní obyvatele, unášejí děti a nutí je k válce.

Během návštěvy dětí bude možno vidět např. misijní výstavu, kalendář a videodokument a seznámit se s řadou konkrétních projektů PMDD v Ugandě podporovaných dárce z České republiky. Zájemci se tak budou moci o tomto spolehlivém způsobu pomoci chudým dozvědět přímo od vedení národní kanceláře PMDD v Ugandě.

V sobotu 29. května navštíví ugandská delegace poutní baziliku v Jablonném.

Setkání

**pastoračních asistentů,
katechetů a laiků
aktivních ve farnosti**

5.–6. června 2004

MCDO Hejnice

Téma: Život s Bohem a služba
v církvi

Motto: „Beze mne nemůžete činit
nic“ (Jan 15, 5)

„Zvláštním způsobem se mě zde
dotkla Boží blízkost a objetí“
(z dojmů účastníků loňského setkání)

„Přijměte srdečné pozvání Diecéz-
ního pastoračního střediska v Li-
toměřicích „k vytvoření základu
společnosti, při kterém se umen-
šují vzdálenosti v diecézi“
(z dojmů účastníků)

Přednášející: ICLic. Karel Moravec,
biskupský vikář pro pastorační krá-
lovehradecké diecéze.

Odpolední diskusní skupinky:
Křesťan a zdraví – MUDr. Jan Pur
Křesťan a média – Mgr. Jiří Zajíc
Křesťan a příroda
Křesťan a umění

Společná modlitba, mše svatá, kul-
turní představení a dostatek volné-
ho času pro vycházky, soukromé
rozjímání, přátelské rozhovory, ...

Příspěvek na ubytování a stravu po
celý pobyt stojí na osobu 300 Kč.

Přihlášky a informace: DPS, Ko-
menského 4, 412 01 Litoměřice, tel.:
416 738 036, 416 732 077, E-mail:
pastoracni.ltm@quick.cz

Slavnostní zakončení vzdělávacího kurzu

V sobotu 12. 6. 2004 v 10 hodin bude
při mši svaté v katedrále svatého Ště-
pána v Litoměřicích zakončen slavnost-
ním předáním osvědčení o absolvování
Vzdělávací kurz ve víře pro dospělé. Po
mši svaté bude připraveno malé obcer-
stvení.

Všichni, kdo chcete tuto slavnostní
chvilu prožít s absolventy kurzu, jste
srdečně zváni.

Centrum pro rodinu

Koncem dubna se aktivisté našeho Centra zúčastnili mezinárodní kon-
ference v Záhřebu na téma Rodina – střed církve a společnosti. Znovu
jsme si uvědomili hlavní smysl naší práce, pomáhat všem manželům
objevovat sílu jejich vztahu.

Diecézní centrum pro rodinu v Li-
toměřicích chce být nápomocno všem,
kteří v pastorační rodině pracují. Nabízíme
„Texty pro společenství manželů“, které
můžeme zaslat v elektronické podobě.
Dále pořádáme letní kurzy MANŽEL-
SKÝCH SETKÁNÍ (letos máme přihlá-
šených 50 rodin), duchovní obnovy pro
manžele, víkendy pro ženy, víkendy pro
muže, měsíční setkávání chlapů, pouti
rodin, ...

Veškeré pozvánky se objevují v oběž-
níku ACEL, který dostávají všichni kněží.
Byli bychom velmi rádi, kdybyste s námi
navázali kontakt, a my tak získali pomoc-
níky a šířitele díla po celé diecézi.

Snažíme se působit preventivně, to
znamená dobře mladé lidi připravit

na manželství a partnerský
život. Proto připravujeme nový
projekt „Příprava snoubenců
v rodině“. Snoubenci společně
s manželskými páry probírají
praktická manželská témata
a teologický pohled na manžel-
ství zprostředkuje kněz.

Tento projekt by měl začít fun-
govat od září letošního roku.

Stojí za to s rodinami pracovat
a starat se o jejich dobrý život.
Veškeré dobro pochází z kvalit-
ních vztahů. Dobrým vztahům

jsme se naučili v dobrých a fungujících
rodinách. Musíme si pomáhat navzájem,
jsme k tomu přeci vedeni láskyplným
vztahem Boha k nám lidem.

Pracujete-li s manželským spole-
čenstvím, existuje-li ve vaší farnosti,
potřebujete-li s něčím pomoci nebo po-
radit, ozvěte se nám. Budeme-li schopni
pomoci, rádi tak učiníme.

Velmi si vážíme vaší práce pro druhé
lidi a přejeme vám ze srdce mnoho plo-
dů z vaší pastorační práce.

Manželé Iva a František Růžičkovi

Centrum pro rodinu biskupství
litoměřického, e-mail: dcpr.ltm@tiscali.cz
Tel.: 606 501 897

Pomohli jsme (jste) uprchlíkům. Děkujeme

Česká katolická
charita

Diecézní charita děkuje všem duchovním správcům farností, kteří se
podíleli na uspořádání sbírky na uprchlíky v neděli 21. března 2004,
a také všem farníkům a dárcům, kteří do sbírky přispěli a nezapomněli
na slova Pána Ježíše. Na sbírce se podílelo 74 farností a její výtěžek byl
126 794 Kč. Tyto peníze budou použity na projekty pomoci uprchlíkům
a migrantům v naší diecézi.

Růžena Kavková, ředitelka Diecézní charity Litoměřice

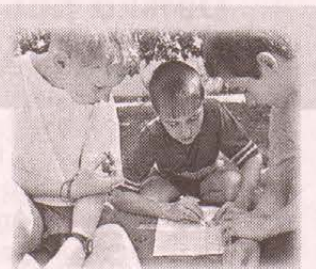
5. 6. 2004 • MINISTRANTSKÝ DEN • Teplice

Téma: Svátost kněžství

9.30 zahájení na Zámeckém náměstí, registrace účastníků
10.00 mše svatá v děkanském kostele
10.45 soutěžní dopoledne
13.00 oběd na farní zahradě, vyhodnocení soutěží
14.00 setkání s otcem biskupem
14.15 odpolední program – překvapení
16.00 zakončení dne

S sebou: sportovní obuv a oblečení, ministrantské oblečení, 10 Kč startovního, svačinku, pití a hlavně dobrou náladu.

Kontakt na pořadatele: P. Mgr. Stanislav Jonášek SDB: ŘmK děkanský úřad, Zámecké nám. 71/9,
415 01 Teplice; tel: 417 53 10 41 či 603 11 97 29; e-mail: fara.teplice@cbbox.cz; Mgr. Irena Duchoňová: KC,
Komenského 4, 412 01 Litoměřice; tel: 416 73 80 72 či 776 00 76 22; e-mail: katech.centrum.ltm@c-mail.cz

Svátek patronky Rómů na Liberecku

Temperamentní muzika a ohnivé čardáše v podání romských souborů ožíví v sobotu 12. 6. 2004 odpoledne Centrum Babylon v Liberci.

Koná se tam totiž v pořadí už 3. festival romské kultury. Hudbu a tanec doplní divadelní představení pohádky Eleny Lackové Tancující basa, na němž se herecky podílejí kluci z Výchovného ústavu Chrastava.

Novinkou letošního festivalu je i to, že bude mít pokračování ještě příští víkend – v neděli 20. června v Hejnicích.

Po alegorickém průvodu bude v tamním barokním chrámu navštívení Panny Marie sloužena slavnostní mše k patronce Romů sv. Kali Sáru (kali = černá) s klasickými i romskými hudebními vstupy v podání romského sboru a liberecké Cimbálové muziky Dušana Kotlára. Mši budou celebrovat dva kněží – český a romský.

Podle legendy se Kali Sára stala patronkou Romů proto, že pomohla třem Mariím, které byly vyhnány ze svaté země po Ježíšově ukřižování. Za to, že zachránila nenáviděné a zavržené, byla povznesena na patronku Romů, neboť ti se cítí být všude nevítanými hosty.

Dušan Kotlár

DCM

5. setkání Kursu animátorů

(poslední v tomto školním roce)

Tentokrát v Litoměřicích (v Diecézním domě kardinála Trochty – bývalý konvikt) 11. – 13. června 2004

Hlavní téma: P. Jiří Voleský: Jak Bůh člověka povolává k službě (inspirace Písmem svatým), návštěva Hospice sv. Štěpána v Litoměřicích, beseda s otcem biskupem Josefem Kouklem zakončená společnou mší svatou, výstup na kopec Radobýl

Pěší pouť do Liběšic u Žatce

10. 8. – 15. 8.

Mezinárodní setkání mládeže

11. 9. – 12. 9. setkání německo-polsko-české mládeže v Drážďanech

Pod' na pót'!!!

Jaký je rozdíl mezi poutníkem a turistou? No přece...

Chcete to vědět? Neváhejte a připojte se k zakládajícím tradičním členům poutnickému jádra na již 4. diecézní pěší pouti mládeže. Tentokrát putujeme z Litoměřic do Liběšic u Žatce v termínu 10. – 15. srpna. „Potíme se“ za církev v naší diecézi, za nová kněžská a řeholní povolání a za dobré rodiny.

Dětský den farností libereckého vikariátu

Obrázek 2004

Liberec U Obrázku 5. června 2004

Registrace: od 9 hodin
Úvodní ceremoniál: 9.30 – mše svatá v kostele U Obrázku
Program: scénky, oběd, soutěže
Zakončení her: kolem 15 hodin

Oběd zajištěn. V případě deštivého počasí se dějištěm olympijských her stane tělocvična na Ruprechtickém náměstí.
Přezůvky s sebou.

Svatodušní pochod

FRÝDLANT – VRATISLAVICE

28. – 29. 5. 2004

Pojďte oslavit svátky seslání Ducha svatého pochodem ve společenství mladých!

S SEBOU: Spacák, karimatku, dobrou obuv, něco proti dešti či slunci a hlavně dobrou náladu

PROGRAM: Pátek 28. 5. příjezd do Frýdlantu v Čechách na faru (z Liberce v 19.34); 20.30 večerní chvály v kostele Nalezení sv. Kříže

Sobota 29. 5. v 8.00 snídaně z vlastních zásob (možnost přijet i v sobotu ráno z Liberce v 7.38); modlitba; pochod přes Oldřichov v Hájích, Mníšek, Kateřinky a Liberec do Vratislavic (20 – 25 km); odpočinek, teplá večeře; 21.30 svatodušní vigilie v kapli Vzkříšení; Možnost přespání až do neděle. Můžete přijet i bez přihlášky

DCM, Komenského 4,
412 82 Litoměřice
Telefon: 416 738 065
Mobil: 603 452 001
daniela.dcm@tiscali.cz
www.litomerice.signaly.cz

První kroky v přípravě 20. světového dne mládeže (11.) 16. – 21. srpna 2005 v Kolíně nad Rýnem

Před Vánocemi 2003 jsme s Lucií Koutovou navštívili organizační ústředí XX. světového dne mládeže v Kolíně nad Rýnem. Zde shrnuji základní informace pro přípravu Světového dne mládeže.

Zhruba v srpnu či v září vyjde poselství papeže Jana Pavla II. mládeži, které zahájí duchovní přípravu na kolínské setkání.

Je třeba, aby se každý mladý člověk (i když si cestu zařídí sám) předem nahlásil ve své diecézi nebo u některého mezinárodního hnutí či řehole.

Je vhodné využít možnosti a před vlastním setkáním v Kolíně prožít od 11. do 15. srpna 2005 pár dní v německých diecézích. Strava a ubytování v diecézi bude zdarma, je však dobré pamatovat na to, že příprava programu je společnou záležitostí a že němečtí organizátoři budou očekávat naše návrhy a spolupráci.

Příjezd do Kolína je plánován na 15. srpna 2005. Dopoledne budou katecheze podle jazykových skupin; mladí lidé by se jich měli účastnit ve svých národních skupinách. Odpoledne a večer bude věnován mezinárodním programům. Místo, kde bude české národní centrum, se dozvíme nejdříve na podzim 2004.

Není ještě jasné, kolik se bude platit. Organizátoři slibují, že ne více než v Římě či v Torontu. Narozdíl od předchozích setkání však nebude nabízen účastnický „balíček“ bez stravování.

V současnosti existuje oficiální web světového dne mládeže: www.wj-t2005.de a začíná fungovat web Sekce pro mládež České biskupské konference: www.kolin2005.signaly.cz.

P. Jenda Balík, Sekce pro mládež ČBK (redakčně zkráceno)

Přečtěte si

Tentokrát zde nenajdete recenze nových knih. Chtěl bych se tímto s vámi, čtenáři Zdislavy, rozloučit.

Foto Jan Macek

Tuto rubriku jsem dělal hezkou řádku let; dostal jsem se k ní jako slepý k houslím. Nebyl jsem jednou na redakční radě, protože jsem byl nemocen, a při té následující jsem se dozvěděl, že jsem byl »uvrtán« dělat recenze.

Snažil jsem se to dělat poctivě, a tak jste se mohli téměř každý měsíc seznámit s nabídkou zajímavých knížek. Většinu těch knížek jsem také přečetl a k napsání recenze jsem používal občas informace z materiálů nakladatelství, které jsem si ověřoval – to, abych »nehlásal bludy«.

Někdy jsem se mrzel, že recenze na knížku, o níž jsem věděl, že je dobrá a že byste měli o ní vědět, nebyla uveřejněna. To je právo šéfredaktora a určitě měl dobrý důvod.

Chtěl bych poděkovat litoměřickému karmelitánskému knihkupectví U Jonáše, které mi poskytovalo při nákupu slevu; u ostatních jsem žádnou slevu neměl. Mám dojem, že za ty knížky bych měl auto. Ale co s autem, když řidičák nemám a ve svých letech bych ho už asi nedostal. Jenom lituji pozůstalé, kteří budou po mně likvidovat byt.

Ještě jednu informaci vám dlužím. Svoje recenze jsem podpisoval -mela-. Domnívám se, že většinou víte, o koho šlo. Tak tedy jsem P. Jan Chmelař, kaplan z České Lípy. Vzpomínejte na mě v dobrém.

Váš P. Jan Chmelař alias -mela-

97,9 FM (Ještěd)
Program v Katolickém
týdeníku
nebo na adrese
redakce@proglas.cz.

Tady je několik tipů pro konec května a červen.
Čím vám chce Proglas zpříjemnit dny?

Stvoření versus evoluce je stále horké téma. Právě proto se mu věnuje pořad TWR Na sobotní frekvenci Proglasu v sobotu 29. května. Moderátor Petr Plaňanský přizval k debatě Pavla Kábrta, člena americké vědecké společnosti Creation Research Society, který se touto problematikou zabývá už přes 30 let. Začátek pořadu je v 7.30.

Jak se žije dětem, které **nemají rodinu**, chce zjistit první červnový Barvínek. Týdeník pro zvědavé kluky a holky vysílaný na Den dětí se vypraví za těmi, kdo nemají úplnou rodinu. Začátek ve čtyři odpoledne.

Večer ve 22 hodin pak navštívíme nefrologa **MUDr. Josefa Guta, primáře nemocnice v České Lípě**. Odpovědi na spoustu rodičovských starostí chce v rozhovoru s ním hledat Marina Koscelníková.

Výkladový cyklus Historie církve vznikl původně pro potřeby TWR. Pro Proglas byl upraven; každou neděli od 10.30 a ve čtvrtek ve 22.30 se církevní historik P. František Holeček věnuje osudům prvotních církví.

V průběhu června hovoří o nejprve o **vládě Marka Aurelia**, jak se dotkla vztahu církve a státu (6. června) a zápisů mučení křesťanů v minulosti (13. června). Dozvíte se o množství katechumenů za vlády Septima Severa (20. června) a o postupu katechezi v této době (27. června).

Populární český astrofyzik **Dr. Jiří Grygar** bude hostem Jaroslava Kratky v pořadu Křesťan a svět v neděli 6. června v pět odpoledne. V rozhovoru s titulkem „Věda znamená vědět, víra znamená věřit“ se mimo jiné dozvíte o tom, že ani věda se neobejde bez víry a věřícímu věda neuškodí.

Hudební pořad Jak se vám líbí vysílá Proglas každý všední den v 19.15 a v sobotu ve tři hodiny odpoledne.

S blížícími se prázdninami přinášíme zprávy o připravovaných letních hudebních festivalech. Na **Valašský frgál** se nechejte pozvat 9. června Zdeňkem Hrachovým, o setkání **Okolo Třeboně** mluví Pavel Barnáš 22. června a s Michalem Juppem Konečným, šéfredaktorem měsíčníků Folk & country, se sejdeme dvakrát – 23. června zve na festival Zahrada, informace o Folkové růži přinese 29. června.

Osobností kraje, kterou chce představit olomoucké studio, je historik **Bohuslav Smejkal**. Tento publicista a bibliofil pracoval mimo jiné v Arcibiskupské knihovně. Poslouchejte v úterý 15. června ve 22.00.

OK 2 JOW – pod takovou volací značkou navazuje skrze rádiové vlny spojení se světem kněz Jiří Orság působící v Kašavě na Zlínsku. Relace Příběh z kraje nabízí ve čtvrtek 24. června ve 22 hodin zprávu o tom, jak se duchovní dostane k tomuto nevšednímu koníčku.

Na konci června se koná tradiční **Mezinárodní folklorní festival ve Strážnici**. Posluchačům Proglasu nabídneme v přímém přenosu pořad, ve kterém se představí děti a mládež z Bánova, Nivnice a dalších míst na Uherskobrodsku. Poslouchejte v sobotu 26. června v 17.30.

Pro vzdělání

TEST NÁBOŽENSKÝCH ZNALOSTÍ:
CÍRKEVNÍ POJMY

z německého originálu Quiz-Spiel Kirche přeložila Mgr. Irena Duchoňová, katechetické centrum v Litoměřicích

23. Jakou liturgickou barvu používá katolická církev na Velký pátek?

- Zelenou
- Černou
- Červenou
- Bílou

24. Co znamená slovo „Advent“?

- Příchod
- Návštěva
- Výhoda
- Hledání

25. Jak zní název klenutého prostoru pod kostelem, který často sloužil jako pohřební místo?

- Kyrie
- Krypta
- Křišna
- Koruna

26. Jak se jmenuje velký románský nebo gotický kostel, který má za vzor antické „královské dvorany“?

- Bazilika
- Templ
- Katakomba
- Krypta

27. Jaké je označení biskupa, který byl jmenován papežem a je oprávněn účastnit se volby nového papeže?

- Karmelitán
- Kardinál
- Katedrála
- Katecheta

28. Jakým pojmem se označuje slavní první mše svaté katolických kněží?

- Profese
- Pastorace
- Premiéra
- Primice

29. Jak se říká člověku, který je ručitelem a rádcem při křtu nebo bířmování?

- Svědék
- Kmotr
- Patron
- Cenzor

Správné odpovědi:

23.c, 24.a, 25.b, 26.a, 27.b, 28.d, 29.b

Díky

V tomto dopise chci vyslovit to, co mají na srdci asi všichni účastníci diecézka. Chtěl bych totiž poděkovat za mravenčí a často ne úplně doceněnou práci, která je spojena s pořádáním diecézka.

Diecézko je místem, které pomohlo z mojí ne zrovna stabilní víry udělat něco trvalého a silného. Po každém diecézku se do mého srdce dostal vánek Boží milosti, který postupně sílil, až přerostl v hurikán. A tento hurikán pak přeuspořádal můj život tak, že se nyní můžu považovat za křesťana. Diecézko je místem, kde mladí, bloudící lidé najdou podporu a porozumění. Můžete si tam promluvit o věcech, o kterých si prostě se svými nevěřícími kamarády nepovídáte.

Pochopil jsem tam, co znamená Boží láska, jak jsem se to nedávno dočetl v jednom pěkném příběhu, ve kterém se satan právě vrací z rajske zahrady, potká Ježíše a samolibě se chvástá: „No Pane, právě jsem nachytil plný svět lidí. Chytil jsem je na osvědčenou návnadu, na hřích.“ Ježíš se ho zeptal: „A co s nimi budeš dělat?“ satan na to: „Budu se bavit. Naučím je vyrábět pušky, bomby, naučím je zabíjet se, rozvádět se, opíjet se. Už se těším. To bude zábava.“ Ježíš se ho zeptal: „A co s nimi uděláš, až tě to přestane bavit?“ „Zabiju je“, řekl hrdě satan. „A co za ně chceš?“, ptal se Ježíš. „Snad bys je nechtěl?“, opáčil satan, „není v nich ani špetka dobra, budou ti jen na obtíž a nakonec tě snad i zabijou. Rozmysli si to.“ „Co za ně chceš?“, trval na svém Ježíš. „Všechny tvoje slzy a všechnu tvoji krev“, zašklebil se satan. „Máš je mít“, řekl Ježíš a zaplatil.

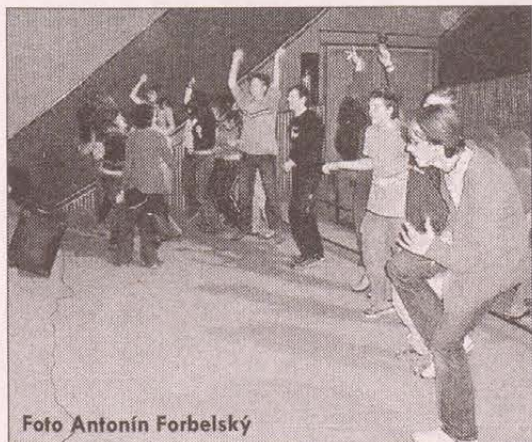

Foto Antonín Forbelský

Asi jsem trochu odbočil. Tak abych to nezamluvil, cílem tohoto dopisu je poděkovat všem organizátorům našeho diecézka, na kterém si nejen já uvědomuji důležité věci spojené s naší vírou. Takže vám všem, kteří si s naším setkáváním dáváte tolik práce, moc děkuju. Zároveň se omlouvám, že vám tu vaši práci mnohdy svým blbým chováním zrovna neulehčujeme. Tak ještě jednou děkuje a zdraví

Peťan

Dovolme Bohu darovat nová povolání!

Zamyšlení nad krizí kněžských a řeholních povolání

Prosby za nová kněžská a řeholní povolání se občas objevují v přímluvách ve mši svaté, možná i v osobních modlitbách mnohých věřících. Celá církev slaví každoročně o 4. neděli velikonoční – neděli Dobrého pastýře – Světový den modliteb za duchovní povolání. Letos to bylo 2. května.

Dík patří všem, kdo se do těchto modliteb zapojují a připojují na tento úmysl i svá utrpení. Má to hluboký smysl a nic z toho není zbytečné, i když třeba velké účinky nejsou vidět.

Každá modlitba je tím účinnější, čím víc je s ní člověk spojen celým srdcem, když nepronáší jen neurčitou frázi, ale je hluboce přesvědčen o potřebě toho, za co se modlí. K čemu jsou důležití a užiteční kněží, je myslím všem farnostem zřejmé.

A k čemu potřebujeme řeholníky?

Kdysi byl řeholní život zahalen mnohým tajemstvím, odchod do kláštera budil obavy a dojem nerozumnosti. Dnes je vidět řeholníky a řeholnice u nemocných a starých lidí, ve školách (kde vyučují alespoň náboženství), při pořádání exercícií, duchovních obnov a přednášek. Řeholníci a řeholnice také pečují o mládež, o chudé v misiích, o lidi na okraji společnosti atd. Tím se jejich význam stává zřetelnějším a pochopitelnějším.

Všechny tyto činnosti jsou velmi prospěšné. Ale to není to prvořadé, k čemu svět řeholníky potřebuje a k čemu je Bůh volá. Ve většině těchto služeb jsou nahraditelní jinými lidmi. Jejich hlavní a všem společný význam spočívá v tom, že svůj život odevzdali Bohu. Následují způsob života Krista, a tak se je-

jich láska k němu stává svědectvím o prvenství Boha a spásy duše před vším ostatním. Zvou svým životem všechny, aby také směřovali k Bo-

Foto Jan Macek

hu, protože „se to vyplatí“. Svým úzkým spojením s Bohem v časté modlitbě posvěcují dnešní svět. Ukazují, že život s Bohem není věc zastaralá, nezajímavá a svazující, nýbrž že jde o radostný a osvobuzující vztah. Bůh si je vybral, jsou tedy živými svědky jeho činnosti i v naší době. Bůh lidí nepřestal milovat.

Role řeholního života je pro církev významná a obohacující. Je pro každého křesťana velkou ctí, štěstím a vyznamenáním, když si ho Bůh vyvolí k řeholnímu životu. Stejně tak je tomu pro každou rodinu, ze které takové povolání vzejde. Škoda, že mnoho rodičů se tomu snaží spíše zabránit, škoda, že mnozí mladí lidé své povolání upřímně nehledají, a tak ani nenaleznou. Mají-li být modlitby vyslyšeny, je třeba, aby byly osobní: aby rodiče dotvrzovali svou modlitbu tím, že budou pomáhat svým dětem objevit, kterou cestu jim Bůh připravil, a mladí lidé se budou odvážně ptát, jestli je Bůh nezve k úzké spolupráci jako kněze nebo řeholníka nebo řeholnici.

Dovolme darovat Bohu nová povolání i v našem okolí a v našich rodinách!

Sestra Petra Géblová,
Společnost sester Ježíšových

Šalomoun – moudrý vládce Božího pokoje

✦ P. Jiří Voleský

Postava třetího izraelského krále je v bibli vykreslena neobyčejně barvitě a živě. Šalomoun je monarchou plným orientálního kouzla ideálního panovníka. Zajišťuje svému lidu blahobyť, mír a spravedlnost. Bible však hodnotí každého člověka především pod zorným úhlem čistoty víry v Hospodina. A z tohoto pohledu je Šalomoun králem rozporuplným.

Přemíra bohatství, vnitrostátního bezpečí a králův sklon k plnému využívání nabízejících se požitků nakonec Šalomouna uvádějí na scestí nevěrnosti vůči Bohu Izraele. Nicméně do posvátných dějin vyvoleného národa se nesmazatelně zapsal dvěma skutečnostmi své slavné vlády. V paměti lidí zůstával jako vládce neobyčejně moudrý a spravedlivý, a postavil pro Hospodinovu archu v Jeruzalémě veliký a skvostně bohatý chrám. Zamysleme se v následujících úvahách nad jeho moudrostí, která dala podnět k celé obsáhlé biblické mudroslovné literatuře.

Od Hospodina vyprošená moudrost

Dvě výrazné události charakterizují Šalomounovu moudrost. Šalomoun si na počátku své dlouhé vlády od Boha vyprosí schopnost moudře soudit a vést svěřený národ a jeden jeho příkladný soud ilustruje hlubokou psychologickou moudrost v rozsuzování zdánlivě neřešitelných situací.

Hned z kraje své vladařské kariéry je Šalomoun Bohem vybídnut k žádosti o jeden dar, který mu Bůh po celou dobu panování zajistí. Šalomoun prosí Hospodina o dar moudrosti. Hospodin jej následně chválí za tuto nezištnou a zodpovědnou prosbu a spolu s neobyčejnou moudrostí uděluje Šalomounovi též bohatství, slávu a mír pro jeho království. Co však poučného a příkladného můžeme z této chvályhodné královy žádosti vyčíst? V první řadě se z této prosby dá jasně usuzovat na Šalomounovu zodpovědnost, nezištnost a ušlechtilost.

Šalomoun začíná panovat poměrně veliké říši, která má všechny předpoklady pro slavnou a blahobytnou budoucnost. Mladý král však netouží po osobní slávě ani po celoživotním užívání blahobytu, který se mu nabízí, ale pokorně prosí o schopnost moudrosti, která mu zajistí spravedlivé zacházení se svými

podřízenými. V určitém smyslu tedy Šalomoun prosí o to, aby dokázal nezištně sloužit životnímu prospěchu svěřených lidí. Jeho první starostí není zajištění vlastního pohodlí a uplatnění, ale blaho těch, za něž ve svém úřadu nese zodpovědnost. Šalomoun nezačíná svou nadějnou kariéru touhou po osob-

ní zjištěné slávy a bohatství, ale nesobecky se dává k dispozici pro dobrou Boží věc. Místo aby využil svého postavení pro své osobní dobro, se naopak zodpovědně staví ke svému postavení jako k poslání obětavě pomáhat druhým. Jak důležitá příkladná vlastnost i pro dnešního člověka, který nese ve společnosti nějaké výsadnější postavení.

Šalomounova prosba o moudrost má však ještě jednu stránku skrytého smyslu. Králova moudrost zajišťuje jemu i jeho národu bohatství a mír. Kdyby Šalomoun prosil jen o tyto dary blahobytu, patrně by po jejich obdržení stejně nebyl spokojený. Jen v hluboké moudrosti může opravdu spokojeně a harmonicky užívat těchto svůdných darů. Zároveň je též mistrně zdůrazněno, že opravdového blahodárného blahobytu a pokoje v lidské společnosti

i v lidském srdci je možno dosáhnout jen pod vládou Bohem dané moudrosti.

Geniální a spravedlivý soudce

Příběh, který ilustruje Šalomounovu schopnost užívat své moudré inteligence v praktickém životě, neztrácí svou příkladností ani dnes nic na své působivé síle. Ke králi přicházejí ve věci vzájemného sporu dvě matky, které se prou o autentičnost svého dítěte. Obě rodily ve stejný čas, jedna však svého potomka ztratila tragickou smrtí dítěte. Protože smrt jednoho z dětí nastala v noci, kdy obě spaly, nebylo jednoznačně dokazatelné, kdo je matkou nešťastného dítěte a opačně.

Obě matky se prou o živé dítě, jedna samozřejmě nespravedlivě a sobecky, druhá hájí své nezadatelné mateřské právo. Na první pohled z hlediska jasně průkaznosti práva téměř neřešitelný případ. Avšak geniálně moudrý král Šalomoun si velice pohotově ví rady. Prikazuje přinést meč a chystá se „spravedlivě“ rozdělit dítě oběma ženám. A nyní nastupuje na scénu hlubší lidská psychologie. Pravá matka živého dítěte nedopustí jeho smrt ani za cenu jeho celoživotní ztráty, naopak matka dítěte mrtvého ve své hořké bolesti nepřeje a závidí potomka své „sokyni“, přičemž je ochotna přistoupit i k záhubě cizího dítěte. Král z toho jasně poznává pravou matku a předává živé dítě.

Když se člověk hlouběji zamyslí nad celým příběhem, musí uznat, že celá záležitost nemusela dopadnout tak pozitivně, nicméně se za ní zračí i hlubší duchovní výpověď, kterou by bez Šalomounovy moudrosti nebylo možné uchopit. Šalomoun zde radikálním způsobem odděluje pravdu od lži, upřímnou touhu nezištně sloužit životu druhého od touhy nad životem druhého vládnout, tento život „vlastnit“, s ním disponovat. Jednoznačné odhalení pokryteckého sobectví ve prospěch obětavé lásky, to je především nadčasové poselství Šalomounovy moudrosti.

I pro moderního čtenáře je poselství příběhu o Šalomounově moudrém soudu jasné: Moudrý člověk (je-li jeho moudrost skutečně z Božího pramene) vždy rozhoduje ve prospěch pravdy, života a obětavé lásky. Svou moudrostí odhaluje pokrytectví sobectví a nepravdy a jasně je označuje za ničivé pro rozvoj Božího daru života.